Petrus <Lombardus>; Henricus <de Gorichem> [Comm.]: Sententiarum libri IV (cum conclusionibus Henrici de Gorichem et problematibus S. Thomae articulisque Parisiensibus)

[Freiburg i. Br.: Kilian Fischer], [ca. 1492] Seite 90

ambe vere. sed differūt ſm q hi ablatiui in eis positi diuersimode ꝯstrui pñt. Uno mō in habitudine principij formalis. ⁊ ſm illum modū pater est sapiens sapientia ingenita. ⁊ hui⁹ ꝓpositionis est sensus. qꝛ sapientia ingenita ē ipse pr̄. ⁊ sic seipso sapiēs est formaliter. cum sit idem sibi esse ⁊ sapere. ⁊ ſm istū sensuz intellectus est falsus. filius est sapiens sapiā ingenita. qꝛ designat filium formalr̄ esse sapientē patre. ⁊ ꝑ cō sequens patrē formaliter esse filiuz ꝓpter idemptitatem sapie ⁊ esse in filio. Alio modo pōt ille ablatiuus ꝯstrui in habitudine pricipij effectiui. ⁊ sic ista ē falsa pater est sapiens sapiā ingenita. qꝛ significat patrem esse de sapiā ingenita. ⁊ sic esset a seipso qđ falsum est Illa vero filius est sapiens sapiā ingenita. isto mō est vera. qꝛ sensus est q filius sit de sapiā ingenita. ad illum intellectū conceditᷓ a magistro in lr̄a. Tertia questio. Utruz filius possit dici sapiens sapiā genita seu seipso qđ idem est. Et rñdet q aliqui ꝯcedunt istā ꝓpositionem. filius est sapiens sapiā genita vel seipso. non tñ filius est sapiens a seipso. qđ intelligi debet filius est sapiens sapiā genita vel a seipso qđ idem est. verum est formalr̄: sed nō effectiue. Tertia ꝓpositio est hec. Tantū vna ⁊ eadē est sapiā patris ingenita ⁊ genita ſm rem. ⁊ differunt solū ſm rōnem. Hanc magister ꝓbans querit. Utrum tm̄ vna sit sapiā patris ⁊ filij. Et arguit q nō. qꝛ alia est sapiā genita ⁊ ingenita. et ğ non est tm̄ vna. Et mgr̄ respondet argumētum nō valere. eo q ibi cōmittitᷓ fallacia figure dictionis. quia qñ sapientia sumitᷓ cuz his terminis genita ⁊ ingenita trahitᷓ ad standum ꝓ ꝑsona. Sed qñ simpliciter stat sine additione tunc supponit ꝓ essentia. Et subdit. sicut in deitate ē dilectio que est pr̄ et fili⁹ ⁊ spūssanctus. s. ipsa diuina essentia. ⁊ tñ spūssanct⁹ est dilectio que nec est pr̄ nec filius. nō tñ sunt due dilectiones in deo sed vna tantū. Sic in deo est sapientia que ē pater ⁊ filius ⁊ spūssanctus. s. diuina essentia. ⁊ sapiā genita que nec est pater nec spūssanct⁹ sed filius. non tñ sunt plures sapiē sed vna tm̄. et ꝑ ꝯñs sapientia ingenita dicatᷓ sapiētia pr̄is. eo q ꝑ eam formaliter sapit. sapiā etiam genita dꝛ sapientia patris. non tñ q ea formaliter sapiat. sed q eam genuit. non tñ sequitᷓ q sint due sapiē. sed tm̄ vna que est diuina essentia. Secunda questio est. Cur pater nō dicatᷓ sapere sapiā genita vel ab ipso ꝓcedente. sicut dꝛ diligere dilectione ab ipso ꝓcedente. cum tñ idem est ibi sapere ⁊ esse. et silr̄ idez diligere ⁊ esse. Ad qđ respondet magister q diligere pōt capi essentialiter. ⁊ tunc tam ſm rem ꝙ etiā ſm modū significādi absolute diligere nō est aliud ꝙ esse ⁊ ꝙ diuina essentia. ⁊ capiendo diligere. pater nullo mō potest se diligere spūsancto seu amore ꝓcedente a se. Alio modo pōt capi notionaliter ꝓ spiratione passiua. ⁊ licet sic nō est aliud ꝙ essentia diuina ſm rem. nō tñ ſm modū significandi est idem qđ essentia diuina seu esse. qꝛ essentia seu esse dicitᷓ absolute. diligere aūt relatiue. Et ideo nō sequitᷓ pater spūssancto vel amore diligit. igitᷓ spirit⁹ sanct⁹ vel amore ꝓcedente est. Sicut nō sequitᷓ patᷓ paternitate est pater. ğ pater pr̄nitate est. Sic nō sequitᷓ homo diligit hoīem amore ab ipso ꝓcedente. igitᷓ homo amor est. Cum ğ sapere in diuinis semper sumatᷓ essentialiter ⁊ nunꝙ notionaliter sicut diligere igitᷓ patrem sapiā genita sapere: sequeretᷓ ipsuz esse sapientiā genitā. Ad diligere aūt nō semꝑ sequitᷓ diligere dilectione ꝓducta. ⁊ ꝑ ꝯñs licet pater nō dicatᷓ sapere sapiā genita. pōt tñ dici diligere dilectione ꝓcedente seu producta. Et hec ē sententia magistri in speciali.

Utrum ꝓprietates ꝑsonaꝝ sint ipse persone vel deus. i. diuina essentia. a

Post supra di-

cta interi⁹ ꝯsiderari atq subtiliter inqri optet. Utrum ꝓprietates ꝑsonaꝝ qb⁹ ipse ꝑsone determinantᷓ sint ipse ꝑsone. ⁊ sint de⁹. i. diuina eēntia. an ita sint in ꝑsonis: vt nō sint ꝑsone. ac ꝑ hꝰ nec diuina essentia. Q eñ in ꝑsonis sint ꝓprietates. nemo iſiciari audet. cū apte clamat autoritas q in ꝑsonis est ꝓprietas ⁊ in eēntia vnitas. Supi⁹ ꝗ multis sanctoꝝ testimonijs astruxim⁹ ꝑsonas ꝑ ꝓprietates distingui atq determinari. ipsasq ꝓprietates tres. s. ꝓprijs expssim⁹ vocabulis. Cū ğ ꝓprietates ipse ab etno fuerint: qbus ipse ꝑsone detminantᷓ ⁊ differūt. quō essent si in eis nō eēnt. ⁊ quō in eis essent. ⁊ ipse ꝑsone nō essent qn ibi eēt multiplicitas. Quo circa sicut ꝓpetates eē in ꝑsonis. ita ⁊ eas ꝑsonas esse cōfitemur. sicut supra auctē Hiero. vt nō pigeat reuocare ad mentē: ꝓstati sumus in expositione fidei ita dicentē. Sabellij heresim declināntes: tres ꝑsonas expssas sub ꝓprietate distinguimus. Nō eñ noīa tantūmodo. ſ etiā nominū ꝓprietates. i. ꝑsonas. vel vt greci exprimunt hypostases hꝰ est subsistētias ꝯfitemur Ecce apte dicit ꝑsonas ꝓprietatib⁹ distigui ⁊ ipsas ꝓprietates esse ꝑsonas. cui⁹ hic vba ꝑstringimus. qꝛ supra latius posuimus.

Q ꝓprietates sint ꝑsone. (margin)

Hiero. breuiter tāgit que supra posita sunt vt aliud addat. (margin)

Q ꝓprietates sint diuina essentia. b

Cūq de simplicita

te deitatꝭ supra dissererem⁹ auctib⁹ sanctoꝝ scꝫ Augꝭ. Hyla. Isiđ. necnō ⁊ Boetij. euidētᷓ mōstrauim⁹ deū hꝰ esse oīno qđ in se hꝫ. excepto q pr̄ habet filiū: nec est fili⁹. ⁊ filius habꝫ patrē: nec est pr̄. ⁊ sic esse in natura triū: vt qđ habet hꝰ sit qđ habꝫ. ⁊ totū qđ ibi est vnū esse vnā vitā esse. qđ mō nō iteram⁹: ne fastidiū lectori ingeram⁹. Si ğ ꝓprietates ibi sūt singula eaꝝ est id in quo est: ⁊ vnū eademq vita singule sunt. Fateamur ğ ⁊ ꝓprietates esse in tribus ꝑsonis. ⁊ ipsas esse ꝑsonas atq diuinam essentiam.

Ex ꝓdictꝭ concludit ꝓprietates esse ꝑsonas et vnam essentiam (margin)

Aucte astruit q ꝓpetas sit natura. c

Q enīz proprietas

etiam diuina natura sit: ostēdit Hylari⁹ dicēs natiuitatem filij esse naturam. Uñ in. vij. li. de tri. ait. Utriusq natura nō differt. vnum sunt pr̄ et filius. Habet ğ hoc sacri natiuitas

Hylarius (margin)

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-333/0090
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG